

Somriure mode off

L'any té 365 dies dels quals 270 aproximadament anem a l'escola i repetim les mateixes rutines. Ara mateix, recordo el so del despertador a les vuit del matí i el salt que faig al llit quan sento l'alarma. Aleshores, toca vestir-se. Mentre em vesteixo, veig, per la finestra, el meu pati ple de defecacions de gos, que hauria d'haver recollit la setmana passada, el para-sol del veí del costat, el meu cactus ben cuidat per mi i el mur de gespa falsa que separa l'altre edifici del nostre.

Surto de casa i inicio el camí a l'escola; 10 minuts de tortura concentrada en pessimisme i ganes de dormir! En aquell trajecte, sempre trobes la mateixa gent i les mateixes coses de cada dia: el cotxe de l'Ajuntament que neteja els carrers, la senyora amb la música i el xandall gris caminant de pressa i un senyor que conec de sempre i em diu cada dia:

"¡Hola, guapo! ¿ pal cole, no?". " ¡Llegas tarde!"

Sí. Arribo tard perquè no vull anar a l'escola. Però, hi arribo i, com cada dia, haig d'esperar que el conserge substitueixi la meva absència per un retard. Pujo les escales i, com sempre, em trobo el Cap d'Estudis, que em fa por, però, en el fons sé que és un tros de pa. Arribo a la classe. Obro la porta. I allà es troba ella. La meva tutora, la Carla, que em renya perquè és el tercer cop que arribo tard aquesta setmana. I jo, mentrestant, vaig pensant: *I els cops que queden! Encara gràcies que hagi vingut!* Però, callo, perquè m'han educat molt bé, m'assec i miro per la finestra. Tot segueix igual. El terra moll per la humitat, la porteria del pati amb cara de passar fred, l'arbre gran que em tapa una casa blanca i el fanal que em tapa el tronc de l'arbre.

Sona el timbre i penso dues coses: Què em deu tocar ara? Tinc motius per autolesionarme? Toca educació física! El Gaspar sempre arriba molt puntual. Per no perdre el costum, m'adono que m'he oblidat el xandall. El meu cervell comença a maquinat excuses. Cap de bona. Em guanyo un negatiu i em quedo castigat sense fer pràctica. No ho entenc. Per què no se'm pot avaluar només per les aptituds físiques? La vestimenta reglamentària també compta. És curiós, mai no m'ha castigat sense fer teoria! Després toca pati. Aquella estona que aprofitem per acabar les feines de pressa i corrents. Sona el timbre. Mai no sé si és el de sortida o el d'entrada, perquè hi ha tan poca estona que passa volant. Ho supero, però, perquè a la vida s'ha de tenir optimisme. Optimisme per enganyar-se a si mateix que hi ha alguna cosa bona en fer allò que no t'agrada.

Ara toca mates. M'ha costat saber-ho! He necessitat preguntar-ho a set companys diferents i esbrinar la resposta correcta! Entro i m'assec. Només han passat cinc minuts i la Carla em pregunta si he fet els deures. Sap que no! Em castiga a quedar-me a la una. Però, me n'oblido i marxo a dinar a casa amb unes amigues que m'acompanyen tot el camí.

Arribo. Obro la porta i m'envaeix una olor de coliflor. Aquella menja que ningú vol veure ni de lluny, però que tothom et diu que és sa menjar-ne per convèncer-te que la mengis! Em tapo el nas i me la menjo. Després, però, m'espera la recompensa: Carn arrebossada! És clar que la meva mare només me'n posa tres o quatre trossos i em frustró.

Havent dinat, pujo a l'habitació a tocar la guitarra. Em motivo i m'oblido de l'hora. Ja torno a córrer perquè faig tard: són tres quarts de tres! Surto, però haig de tornar enrere perquè no sé si he tancat la porta de casa. Arribo. Ho comprovo i... sí! Està tancada! Torno a sortir corrents. Penso que sóc molt ximple mentro corro, corro i corro. Arribo a temps.

Comento amb una companya les assignatures que em toquen. M'ignora. Jo segueixo parlant i pensant com n'estic de deprimet perquè toca naturals aquesta tarda. Mentre espero per entrar, em trobo l'Eloi, guitarrista del meu grup de música, al carrer de l'escola i fem la xerradeta sobre el mal que ha fet el Reggaeton a la joventut. Ja no em puc entretenir més. Entro al col·legi. Em trobo el Cap d'estudis amb cara de pocs amics. Li dic bona tarda i pujo a classe. Busco els deures de naturals. No els trobo. Altre cop la Carla em renya perquè no els porto ordenats en portafolis. Trobo la feina... quan han acabat de corregir-la! Decideixo posar vists arreu. Busco un full per prendre apunts. No en trobo. Segueixo buscant. Me n'adono que no en tinc! Li demano al meu company. Se n'ha cansat i em diu que és l'últim que em dóna! S'acaba la classe de naturals.

Ve el Josep Castelló, professor de castellà. Crido: *George Clooney is inside!* En Josep m'ignora. Llavors, suplico un altre full al meu company. En Josep s'acosta i fa la temuda pregunta: - *Has fet els deures?* Ara sí que tinc excusa!- penso convençut del meu enginy. Li responc que se'ls ha menjat el gos. La seva resposta és més enginyosa, encara: " *Pues, ¡dame la agenda que diré a tus padres que le compren un bozal!* " Jo li responc que també se l'ha menjada el gos i aquí s'acaba la meva sort. Em castiga. Surto de classe content del meu enginy, però trist per la meva impertinència. Creia que ja havia acabat aquella escena. Però, no. Mitja hora més tard, en Josep em fa una reflexió d'aquelles que jo anomeno rentat de cervell, perquè et fa admetre, sentir i, fins i tot, estar convençut que la culpa és teva. Sona el timbre. Surto de l'escola. Veig el Josep Castelló amb la bici. Li faig la pilota, però m'ignora.

Vaig a taekwondo. Per fi alguna cosa bona enmig d'aquest dia! El profe de taekwondo i alguns amics m'alegren el dia i em fan riure. Però, llavors intento fer el mortal endavant. Em desvio. Caic d'esquena fora del matalàs. No ploro per vergonya. Pateixo tota la classe amb mal d'esquena, però ho suportó perquè m'agrada. Fins i tot em quedo a la segona classe que és sueca on fem abdominals, flexions, resistència, etc. Me n'adono que no hi hauria d'haver entrat. Em fa mal. Em vesteixo i surto del gimnàs ple d'optimisme. M'he superat!

Arribo a casa. M'assabento que hi ha peix per sopar! Adéu optimisme! Miro una estona la tele, menjo un plàtan, perquè la meva mare diu que no menjo fruita i me'n vaig a dormir. Què més em pot passar? Reso perquè no em soni l'alarma abans d'hora i em desperti a les cinc de la matinada!

Per fi, me n'he adonat. Canvio de pensament. Ser pessimista no t'ajuda en res. Només et complica el dia. L'única diferència entre un dia bo i un dia dolent és la teva manera de buscar solucions i d'afrontar les preocupacions. Quan hi hagi alguna cosa que no t'agradi, només pots pensar que sempre n'hi haurà una altra que t'agradarà. Això compensa tota la resta. Ho reconec: jo només he explicat els aspectes negatius de la meva rutina, però sempre hi ha l'altra banda, que és decisió teva si és bona o dolenta.

